

Forfatter: Niels Dragon

Titel:

Citation: "Niels Dragon", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-workid62627/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: *Fjorten eventyr og fortællinger*

Niels Dragon

Der tjente en Karl paa Frederiks Hospital, som var særdeles yndet af Lægerne og af de unge chirurgiske Candidater, da han fortræffelig forstod at gaae dem tilhaande ved Obductioner og Scheletteringer. I det første Aar, han var der, havde han været den lystigste Karl af Verden: han loe og sang altid, selv ved de modbydeligste og for Mange rædselfulde Arbeider med de til Schelettering bestemte Liig, som han ofte ganske alene maatte sysle med om Natten. Han var hverken overtroisk eller frygtsom, og hvergang der forefaldt nogetsonhelst Arbeide, som de andre Hospitalskarle ikke havde Mod til, hed det altid: hvor er Niels Dragon? han er ikke bange for Satan selv. Han havde været Soldat, var endnu kun 30 Aar gammel og en udmærket smuk Karl, der gjorde megen Lykke hos Kjønnen. I dette Capitel havde han Ord for at være et Slags Don Juan i en lavere Sphære; dog herfor blev han ikke bedømt meget strengt af de unge Chirurger. Med Eet blev Karlen tungsindig og syntes at lide af Samvittigheds-skrupler. Hans allerbedste Ven paa Hospitalet, den høie Fyrbøder, havde hængt sig. Fyrbøderens Bryllup havde været bestemt for tre Dage siden; men Aftenen før Brylluppet havde han truffet sin Brud i den uimodstaaelige Niels Dragons Arm. Den fortvivlede Fyrbøder havde kun hvisket sin troløse Brud nogle Ord i Øret og øiebliklig forladt dem.

Den tredje Nat efter Fyrbøderens Selvmord stod Niels Dragon alene i det store Hospitalskøkken og fyrede, i den afdøde Fyrbøders Sted, under en uhyre stor Kjedel med lukket Laag, hvis Brug vel var ham bekjendt, men som han aldrig før havde følt nogen Betænkkelighed ved at sysle med. Han havde Befaling til at bringe den i Kog og lade den koge en heel Time. Samme Aften havde han haft en alvorlig Scene med den ulykkelige Fyrbøders Trolovede, som han havde lovet at ægte; men med Gru havde hun fortalt ham hvad hendes Brudgom havde hvisket hende i Øret, da han gik bort og tog sig saa skrækkeligt af Dage: »Inden tre Nætter« – havde han sagt – »skal jeg heite din Førføter og slæbe ham med mig for Guds Domstol!»

Fra Nye Eventyr og Fortællinger, 1847

De tre Nætter vare nu næsten forbi. Klokken var over halvtolv, og det havde omtrent været ved Midnat, Fyrbøderen havde sagt disse Ord, umiddelbart før han fuldførte Selvmordet. Den Hospitalslæge, som havde sat Niels Dragon til at passe Kjedelen, kendte Intet til hans sidste »galante Eventyr« og dets ulykkelige Folger. Han var en lidenskabelig Dyrker af sin Videnskab og bekymrede sig ikke om Andet. Kort før Midnat stod han i Scheletteretsalen, tæt ved Kjøkkenet, med de unge Candidater og foretog sig nogle Tilberedelser til hvad der skulde foretages. Da hørte Lægen et usædvanligt Bulder i Kjøkkenet og aabnede sagte Døren. Den halve Deel af Kjøkkenet var balmørk; men Pladsen lige ud for Ildstedet var skarpt oplyst af det store Baal paa Skorstenen under den uhyre Kjedel. Niels Dragon stod i denne Lysning med dødblegt Ansigt og stift opspilede Øine og stirrede mod Ildstedet. »Er du gal, Menneske! hvad fattes dig?» spurgte Lægen, uden at bemærke hvad det var skeet.

»Jeg kommer, jeg kommer« – stammede Karlen med fordreiet Ansigt, og Haarene havde reist sig paa hans Hoved – »jeg bliver fordømt i denne Time – jeg veed det – see kun ikke saa forfærdelig paa mig! –«

Nu saae først Lægen, at Laaget under Kogningen var sprunget af Kjedelen – og det Liig, der skulde scheletteres, var kommet tilsyne. Det var den hængte Fyrbøders Liig, som Candidaterne hemmelig havde tilegnet sig og som man havde ladet Niels Dragon koge, uden at sige ham hvem det var eller kjende hans Forhold til den Døde. Man havde maattet krugne Cadaveret krumboiet ned i Kjedelen for dets usædvanlige Høide. Det havde ved Udvidelsen rettet sig og sprængt Laaget. Med sin koge græselige Dødningsansigt var den ulykkelige Fyrbøders Hoved sprunget heelt op af Kjedelen; det var stærkt oplyst af Flammen og syntes at stirre paa den troløse Ven med de aabne udvidede Øine.

I det Øieblik, Lægen saae Dette, styrtede Niels Dragon med et Skrig om: paa Steengulvet og var død. Ved Obduktionen af hans Liig fandt Lægerne, at hans Hjerter var sprængt af en pludselig Blod-Sammenstrømning, som hos Mennesker, der døe af Skræk. Foreneligheden deraf med hans bekjendte Mod og Dristighed blev dem først af psykologiske Grunde forklarlig, da de siden erfarede hans Forhold til den ulykkelige Fyrbøder og det Sammenstød af Omstændigheder, som havde fremkaldt hans sidste mærkelige Situation, ligeoverfor

den Dødes skrækelige Ansigt og netop ved Udløbet af den Tid, inden hvilken den Døde havde lovet at føre ham for den evige Dommer. Man holdt længe den hele Historie hemmelig, for ikke at forargte Nogen ved den Benyttelse af Fyrbøderens Løg, som var hans Frænder ubekendt, men som var et Rån i Videnskabens Tjeneste, der saa tidt finder Sted, hvor Anatomien dyrkes med Iver.

De fortryllede Fingre

(Et Eventyr.)

En stille maanelys Midsommeraften sad der en lille Pige paa en Sten ved en Skovslette nær ved Ruunerne af det nedbrudte »Volmerslot« og stirrede ned i den spejklare Vandflade, der dannedes af en forbiløbende Bæk. Længt borte i Skoven høretes der Larm af Musik, Dands og rullende Vogne. Den unge Pige syntes ikke ældre end 12 til 13 Aar. Hun bar en staaigraa Blouse med et rødt Bælte om Livet; hendes lille Straahat laa med de nydelige Handsker i Græsset. Hendes boiede Stilling røbede en Sikkelse, ligesaa smidig som slank, og det lange sorte Haar, som rullede ned over hendes rødbrune Nakke, glinsede som Ravnefjer i Maanestraalerne. Hendes Ansigt, som spejlede sig i Vandet, var bruunt ligesom Nakken, med en frisk, næsten sydlig varm Farve. Øinene vare fyrige og sorte, Øienbrynene stærkt fremtrædende; men Panden hang for langt frem til at være smuk, og den lidt vel brede, noget flade Barnenæse, saavel som de altfor fyldige Læber, gav hende et Udseende, der ikke var uligt Mulatindernes, især naar hun, som nu, var bedrøvet.

»Hu, hvor jeg er grim!« – udbrød hun, og Taarerne trillede hende ned over de brune Kinder – »ja, de har Ret! jeg er en Skiffing, ret et lille Uhyre af Grimhed. – Bort, bort i den vide Verden! o, hvi kan jeg ikke løbe til Afrika, som jeg troede dem med, til de sorte Negerinder! der vil dog Ingen spotte mig for min Platnæse – og der er jeg dog skjærere i Huden end alle de Andre. – Ak, hvi er alle Gudmoders delige Eventyr dog kun Opdigtelser!« – vedblev hun – »hvi er der ingen Alfer og Feer til, som kan skabe mig om, eller give mig Magt dertil selv! – Var mit Ansigt kun et Øieblik som Vox eller Leer, og havde jeg blot lidt Færdighed i de tre Fingre, skulde jeg snart faae Panden og Læberne tilbage og den stygge flade Næse frem – og det skulde gaae mig som Ugleungen, der blev til en deilig Prindsesse!« –

»Ja saa! en lille Kunstnerinde – en Billedhuggerinde i Aanden! – skal vi se« – afbrød hende pludselig en mild qvindelig Stemme, og en gammel krumboiet Kone stod for hende med en græsgrøn Silke-

Fra Nye Eventyr og Fortællinger, 1847